

af menneskerettighederne i Menneskerettighedskommissionen.

Hvis Danmark giver sig til at arbejde ud fra beslutningsforslaget, risikerer vi derfor at rykke Tibet tilbage. Sæt vi nu stiller bemærkningernes forslag om, at FN skal anerkende Tibet som et besat land, og dette ikke vedtages, da har FN reelt meddelt, at de ikke opfatter Tibet som besat, og så har vi svækket de tidligere resolutioner og gjort ondt værre. Stiller vi nu forslag om, at Dalai Lama skal tale i FN, og dette afvises, har vi svækket ham internationalt.

Vi mener også, at FN-overvågede folkeafstemninger blandt tibetanerne om landets fremtidige status er en god metode. Det fremgår jo simpelt hen af de forslag til ændringer i FN-systemet, vi tog initiativet til og fik fuld opbakning til i beretningen om mindretalsproblemerne i fjor, men som regeringen vist ikke har fulgt op i FN. Men i den konkrete sag har Tibet ikke selv foreslået afstemning. Det er vores opfattelse, at Danmark skal arbejde for Tibet i overensstemmelse med de tanker og forslag, Dalai Lama er fremkommet med. Vi skal efterleve den Ministerrådsbeslutning, EU's udenrigsministre vedtog i fjor, og som indskærpede, at alle lande på alle politiske niveauer skal fremhæve menneskerettighederne i Tibet, når de mødes med Kina.

Hvilke muligheder der herefter skal udøves bilateralt og internationalt, skal ikke vedtages som beslutningsforslag, men op søges og udnyttes efter den af loven foreskrevne rådslagning i Det Udenrigspolitiske Nævn, hvor vi efter at have modtaget brevet her under debatten i dag vil drøfte brevet og det videre forløb med ministeren.

Vi finder det ganske overflødig at foretage et kapløb i Folketingssalen om, hvem der vil gøre mest for Tibet. Vi vil alle gøre alt, hvad der er muligt for Tibet. Og vi synes faktisk i Det Konservative Folkeparti, at regeringen bør give mere end de afsatte ca. 10 mio. kr. til støtte for den tibetanske kultur.

(Kort bemærkning).

Bent Hindrup Andersen (EL):

Jeg kan forstå, at det netop modtagne brev har haft en vis indflydelse på hr. Per Stig Møllers tale, og det er jeg glad for, for det, det går på, er at få ryddet al tvivl af vejen. Det er årsagen til, at jeg har gjort mig den ulejlighed at skrive til det officielle kontor for at få den officielle skriftlige meddelelse, så vi ikke længere bygger på jour-

nalistreferater og andre mundtlige referater, og det skulle være meget tydeligt, at det ud fra tibetanernes egen vurdering ville være en utrolig støtte, hvis man arbejder for det.

Jeg vil også gerne sige til hr. Per Stig Møller og i øvrigt også til udenrigsministeren, at det her skal ikke dreje sig om et kapløb i Folketingssalen. Jeg er helt enig, og jeg håber også, mine medforlagsstillere er enige i, at det her forslag ikke kommer til anden behandling i Folketingssalen for at vise, at det er herigennem, man beslutter det, men det er med til at skabe debat. Og så er jeg enig i, at det bør være Udenrigspolitisk Nævn, der træffer afgørelsen af det, og jeg kan forstå på hr. Per Stig Møllers afsluttende bemærkninger, at de tidligere udtalelser i hvert fald får et lidt andet skær, når vi har en officiel tilkendegivelse fra Tibet. Jeg håber også – og jeg vil gerne spørge udenrigsministeren om det – om det ikke er værd at overveje at få en officiel tilkendegivelse.

Jeg vil gerne sige, at det, der ligger i beslutningsforslaget, er at arbejde for, at de får ordet. Det kan gøres på mange forskellige måder, og det er op til udenrigsministeren i sidste ende – og også Udenrigspolitisk Nævn – hvordan det gøres bedst muligt. Det er selvfølgelig ikke meningen, at man skal løbe ind i et nederlag i en afstemning i FN. Det er ikke det, der er meningen med forslaget.

Forslaget er at give udenrigsministeren og derigennem regeringen et politisk mandat til, at de skal arbejde på fornuftig vis på, at Tibet kommer til orde, som de jo ønsker og udtrykker i det brev, vi har fået, om, at hele den verdensomspændende bevægelses mål blandt andet er, at Dalai Lama kan bringe sit budskab på FN's talerstol.

Kristen Touborg (SF):

Jeg vil gerne allerførst sige, at en af udenrigsministerens væsentlige argumenter for at afvise beslutningsforslaget vel må anses for at være faldet bort med den henvendelse fra Tibet, som hr. Bent Hindrup Andersen netop har oplæst her fra Folketingets talerstol.

Dernæst vil jeg godt sige, at jeg finder sådan set, at Venstres ordførers, fru Hanne Severinssens, udlægning virker noget formynderisk på baggrund af den skrivelse, hr. Bent Hindrup Andersen lige netop har oplæst her fra talerstolen. Det er da tankevækkende, at Venstre mener at vide bedre end tibetanerne, hvad der er bedst for tibetanerne selv.